

Un joc arriscat

A casa de la Carla, a la cuina, hi vivien dos amics: en Dolcet i la Coent. En Dolcet era un terròs de sucre molt entremaliat i la Coent era una dent d'all molt juganera. Un dia, cansats de jugar a pica-paret, els dos amics van decidir jugar a fet i amagar. Després de jugar-s'ho a "pedra, paper, tisores", li va tocar pararla a la Coent. Mentre ella comptava fins a 20, el Dolcet buscava un bon amagatall. "Darrere l'aixeta? No, massa fàcil. Dins la nevera? No, massa difícil, hauria d'esperar que la Carla l'obris." pensava el Dolcet. Tot pensant va passar per davant d'una petita cassola amb aigua bullint i no s'ho va pensar dues vegades: s'hi va llençar.

La Coent va acabar de comptar i va començar a buscar al Dolcet. Va mirar sota el drap de cuina, a la pica, darrere el saler, darrere l'aixeta... però res de res. Va passar vora el foc, va veure una cassola amb aigua bullint i s'hi va llençar, però res tampoc: no hi havia manera de trobar el seu amic. Va sortir de la cassola amb el cul escaldat i va decidir no buscar més, el Dolcet ja tornaria quan es cansés d'esperar.

Mentrestant, l'aigua de l'olla s'anava evaporant, i al cap d'una estona, a l'olla, ja només hi quedava el Dolcet. Es va mirar i remirar de cap a peus, i no es reconeixia: s'havia tornat marró i enganxós! Tot espantat va començar a cridar a la seva amiga.

La Coent, que estava ja mig endormiscada, en sentir cridar el seu nom va córrer cap a l'olla, esperant trobar el seu amic. Quina sorpresa es va endur en veure que qui la cridava era un bocí de caramel!

- Qui ets tu? I de què em coneixes? - va preguntar la Coent.
- Sóc en Dolcet! No sé què m'ha passat! - va respondre el seu amic.

Tant en Dolcet com la Coent no van saber mai què havia passat en aquella olla perquè afectés a la forma i al color d'en Dolcet, però van seguir sent tan amics com sempre. Això sí, després d'aquell ensurt, mai més van jugar a fet i amagar.

Els cuiners lllaminers